

Обсяг фінансування щодо створення умов для працевлаштування молоді орієнтовно становить 44 млн. грн. [1, с. 26]. Витрати на одну молоду особу за період 2016 – 2020 роки приблизно дорівнюють 20 грн., тому логічно можна поставити питання щодо ефективності сприяння зайнятості молоді до працевлаштування.

Проведений аналіз говорить про відсутність серед головних розпорядників бюджетних коштів Програми Міністерства соціальної політики. Як приклад можна зазначити, що служба зайнятості є активним учасником надання послуг соціальної політики для незайнятої (безробітні) і для зайнятої молоді (випускники 9 – 11 класів, студенти та ін.). Позитивним досвідом роботи служби зайнятості є спрямування професійних інтересів молоді через залучення її до Платформи профорієнтації та розвитку кар'єри – <http://myprofession.com.ua>. Перехід роботи служби зайнятості до інтерактивних форм надання послуг клієнтам може впроваджуватись до діяльності інших державних установ.

Питання сприяння створенню умов для працевлаштування молоді (забезпечення первинної і вторинної зайнятості та самозайнятості молоді) потребує подальших наукових розвідок. Аналіз у розрізі областей, у площині обласних програм дасть змогу зрозуміти карту заходів Програми «Молодь України» та механізми ефективного досягнення мети заходів Програми.

Список використаних джерел

1. Про затвердження державної цільової соціальної програми «Молодь України» на 2016 – 2020 роки та внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України : постанова Кабінету Міністрів України від 18 лют. 2016 р. № 148. – Режим доступу : www.kmu.gov.ua/document/248881122/P0148.doc.

Сергій ШИРОКОВ

*аспірант кафедри державного управління
та місцевого самоврядування ДРІДУ НАДУ*

ЗВОРОТНІ ЗВ'ЯЗКИ У РОБОТІ З МОЛОДДЮ

Державну молодіжну політику законодавчо визнано в Україні пріоритетним і специфічним напрямом діяльності держави. Вона здійснюється, з одного боку, в інтересах молодої людини, суспільства, держави, а, з іншого, з урахуванням можливостей України, її економічного, соціального, історичного, культурного розвитку і світового досвіду державної підтримки молоді [1]. Кількість уваги, яка приділяється роботі з молоддю, та статус цього процесу у вигляді окремої державної політики свідчать про розуміння її важливості для

забезпечення успішного розвитку держави. До основних проблем, які необхідно розв'язати на сучасному етапі, належать питання щодо подолання розриву між задекларованими підходами у сфері державної молодіжної політики та фактичним станом її реалізації [1]. Тому пошук нових підходів та нових механізмів їх реалізації, які б допомогли вирішити означені проблемні питання, завжди буде на часі.

Головним завданням державної молодіжної політики в Україні визначено:

- вивчення становища молоді, створення необхідних умов для зміцнення правових та матеріальних гарантій щодо здійснення прав і свобод молодих громадян, діяльності молодіжних організацій для повноцінного соціального становлення та розвитку молоді;
- допомога молодим людям у реалізації й самореалізації їх творчих можливостей та ініціатив, широке залучення юнаків та дівчат до активної участі у національно-культурному відродженні українського народу, формуванні його свідомості, розвитку традицій та національно-етнічних особливостей;
- залучення молоді до активної участі в економічному розвитку України;
- надання державою кожній молодій людині соціальних послуг по навчанню, вихованню, духовному і фізичному розвитку, професійній підготовці;
- координація зусиль всіх організацій та соціальних інститутів, що працюють з молоддю [1].

Головними принципами державної молодіжної політики в Україні названо:

- повагу до поглядів молоді та її переконань;
- надання права і залучення молоді до безпосередньої участі і формуванні й реалізації політики та програм, що стосуються суспільства взагалі і молоді зокрема;
- правовий та соціальний захист молодих громадян, перш за все осіб, які не досягли 18 років, з метою створення необхідних стартових можливостей для їх повноцінного становлення та розвитку;
- сприяння ініціативі та активності молоді в усіх сферах життєдіяльності суспільства [1].

Головними напрямками державної молодіжної політики в Україні визначено:

- розвиток і захист інтелектуального потенціалу молоді, поліпшення умов і створення гарантій для здобуття молоддю освіти, спеціальної професійної підготовки та перепідготовки;
- забезпечення зайнятості молоді, її правового захисту урахуванням економічних інтересів, професійних і соціальних можливостей суспільства;
- створення умов для оволодіння духовними і культурними цінностями українського народу та для безпосередньої участі молодих людей у їх відродженні і розвитку, в охороні та відтворенні навколишнього природного середовища;

- формування у молоді почуття національної гордості, патріотизму, готовності захищати суверенітет України;
- охорону здоров'я молоді, формування у неї потреби в духовному і фізичному розвитку, вжиття інших заходів, які б забезпечували здоровий генофонд народу України.

Так, одним з напрямків державної молодіжної політики в Україні визначено формування у молоді почуття національної гордості, патріотизму, готовності захищати суверенітет України. Ключовим діючим програмним документом у сфері національно-патріотичного виховання є Указ Президента України від 13 жовтня 2015 року «Про Стратегію національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2016 – 2020 роки» [2]. Цим указом затверджена відповідна Стратегія, зазначені її мета, основні напрямки її досягнення, індикатори ефективності її реалізації та надано доручення Кабінету Міністрів України розробити план дій [3] щодо її реалізації.

Аналіз заходів, які передбачає план дій [3], доводить, що вони націлені на формування відповідних особистих якостей у об'єктів виховання, тобто на формування прямих зв'язків між носієм патріотичної свідомості та об'єктом патріотичних почуттів. Поза увагою лишилась відповідь на питання в уяві об'єкта виховного процесу: «Навіщо мені патріотична свідомість?»

Сучасний світ характеризується пануванням «раціо» та існуванням тенденції невілювання духовного. До її виправлення, на думку автора, її потрібно використовувати. Так, у виховній роботі з молоддю по формуванню патріотичної свідомості, особливо з віковою категорією до 18 років, необхідно посилити роз'яснювальну роботу по зв'язуванню в уяві об'єкта виховання практичної користі для його самого від вчинення ним патріотичних вчинків, тобто по формуванню стійких зворотних зв'язків між носієм патріотичної свідомості та об'єктом патріотичних почуттів.

Список використаних джерел

1. Бородін Є. І. Загальні засади державної молодіжної політики в Україні / Є. І. Бородін. – Дніпропетровськ : Журфонд, 2013. – 136 с.
2. Про Стратегію національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2016 – 2020 роки : указ Президента України від 13 жовт. 2015 р. № 580/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/580/2015>.
3. Про затвердження плану дій щодо реалізації Стратегії національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2017 – 2020 роки : розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 жовт. 2017 р. № 743-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/743-2017-p>.